

KENNELESITTELYSSÄ KENNEL KARVAKORVAN

Kennel Karvakorvan, Helena Mattila
Kantanarttu: Karvakorvan Amanda
Ensimmäinen pentue 8.8.1992, Bujdosó-Uti
Hetyke - Karvakorvan Amanda
Viimeisin pentue 2.4.2015 Arkosligeti Kocos
Abbizony - Karvakorvan Enttententten
Yhteensä: 22 pentuetta, 163 pentua

Kotona meillä oli keskikokoinen villakoiranarttu Jutta. Se osasi istua, mennä maahan ja antaa tassua ja sen kanssa käytiin lenkeillä. Mitään varsinaista ei harrastettu, itse asiassa ei varmaan edes tiedetty mistään koiraharrastuksista 60-luvun lopussa. Se oli täysivaltainen perheenjäsen ja tietty koko perheen keskipiste.

PUMI ON MEILLE OIKEA ROTU

Kun sitten 20 vuotta myöhemmin, vuonna 1989, päätimme Hessun kanssa ottaa koira, ei pumi ollut millään lailla tuttu rotu. Rotuvalinta selvisi kyllä sitten varsin nopeasti, kun tapasimme kadulla kaksi pumia. Ulkonäkö (ne korvat, ne korvat...) tietty kiinnitti ensin huomion, ja sitten koirakirjojen avustuksella päätimme, että pumi on meille oikea rotu.

Tarkoitus oli vain ottaa koira, mutta asiat voivat joskus mennä aivan toisin kun on suunnitellut – niinpä meiltä on 23 vuoden aikana lähtenyt maailmalle 156 puminalkua 21 eri pentueesta. Ensimmäinen Karvakorvapentue oli Ritva Toivan kasvattama (1989) ja tästä pentueesta siis meille muutti Karvakorvan Amanda. Saimme ”periä” Karvakorvan-kennelnimen Ritvalta, kun Manta oli astutettu ensimmäisen kerran. Kiitos siitä, jälleen kerran!

Mantan ensimmäisestä pentueesta vuonna 1992 kotiin jäi Miina (Karvakorvan Merimiina), sitten Miinan viimeisestä pentueesta lines eli Karvakorvan Unelma. lineksen ensimmäisistä pennuista jäi kotiin Anelma, mutta se jouduttiin valitettavasti lopettamaan vuoden ja neljän kuukauden iässä maksahuntin takia. lines astutettiin sitten toisenkin kerran ja siitä pentueesta on kotona Esme eli Duuri. Esmellä on ollut yhdet pennut toistaiseksi, niistä jäi kotiin Hedwig eli Bojo. Tällä hetkellä kotona on kaksi pumia eli Esme ja Bojo. Koiran paikka saattaisi olla auki...

Meillä on ollut onni saada pitää rakkaat pumimme varsin pitkäikäisiksi. Manta oli kuollessaan lähes 18 vuotta ja Miina 17 vuotta 4 kuukautta. lines jouduttiin viime kesäkuussa lopettamaan – se tuntui niin nuorelta, kun ikää oli vasta 14 vuotta 3 kuukautta.

Manta teki kaksi pentuetta, ja molemmissa oli sama uros isänä eli Bujdoso-Uti Hetyke (Jazi). Kun Miinan astuttaminen tuli ajankohtaiseksi, päätin etsiä sille uroksen muualta. Vuonna 1997 sain sitten Unkarista Anna Váradilta (Kaffogó kennel) lainaksi Szöcsken. Sillä ei ollut sukutaulua, se oli ns. B-rekisterin koira eli se oli rotuunotettu Unkarissa. Szöcske oli meillä neljä kuukautta ja se on Karvakorvan O-pentueen isä. Suomeen sille syntyi myös toinen pentue, Joyrunner’s-kenneliin. Szöcsken ansiota on kiinnostukseni ”tuntemattomiin” pumeihin.

Annalta olen myöhemmin tuonut myös urokset Kaffogó Papszakin ja Szürken sekä nartut Kaffogó Lulun ja Csepken, kaikilla ”puutteita” sukutaulussa. Unkarin lisäksi tuonteja on Ruotsista, Saksasta ja Belgiasta. Kaikkia tuonteja ei jalostukseen ole syytä tai toisesta käytetty, terveystulokset tai luonne eivät ole olleet toivotun kaltaisia. Meiltä Karvakorva-pentuja on lähtenyt Unkariin, Hollantiin, Belgiaan, Tšekkeihin, Ruotsiin ja Yhdysvaltoihin.

KASVATAJAN HAASTEET

Itsestään selväähän on, että tavoitteena on kasvattaa rodunomaisia, terveitä ja terveysiisiä pumeja. Sama tavoite on varmasti joka ikisellä kasvattajalla. Ajan kanssa omat kriteerit jalostuskoirien valinnassa ovat hieman muuttuneet, enää ei esimerkiksi ulkonäköseikoilla ole sellaista merkitystä kuin aikaisemmin. Aivan sama, jos korvat eivät taitu suoraan eteen tai jos silmät ovat vähän vaaleat. Karkikoiden voisi sanoa, että riittää, kun koiralla on korvat ja silmät ja sen pumiksi tunnistaa – kunhan se on terve, terveysiäinen ja sillä on sellainen sukutaulu, että jatkossa on mahdollista käyttää pentuja jalostukseen (ainakin teoriassa). Tällaisten koirien löytäminen ei vaan valitettavasti ole ollenkaan helppoa.

Ongelma rodussa on pieni geenipopulaatio, on vaikea löytää mitään ”uutta”. Samat koirat tulevat kaikilla vastaan sukutauluissa, ennemmin tai myöhemmin. Tämä taas tarkoittaa sitä, että jos jollain pumilla todetaan joku sairaus tai geneettinen vika, ei se ole ainoastaan sen kasvattajan koirissa vaan asia koskee kyllä ihan kaikkia pumeja, niin Suomessa kuin ulkomaillakin. Tämä kapea jalostuspohja tekee välillä vähän epätoivoiseksi; kohta on pakko hyödä hanskat tiskiinkin, kun ei yksinkertaisesti ole järkeä vain teettää lisää pentuja maailmaan.

Tärkeää on, että mahdollisimman monia yksilöitä käytettäisiin jalostukseen, silloin turvattaisiin geenien säilyminen mahdollisimman hyvin.

Vuosien varrella on omilla kasvateilla ollut kaikenlaisia vikoja ja sairauksia mitä pumeilla löytyy. On ollut muun muassa huonoja lonkkia, epilepsiaa, cushingin tautia, maksashunttia. Tosiasiahan on, että mitä enemmän tutkii, sen enemmän vikoja löytyy (monet viat ja sairaudet tulevat toki tutkimattakin tietoon). Ajattelen kuitenkin, että mitä enemmän tutkitaan ja tiedetään, sen parempi se on rodulle jatkoa ajatellen. Mitään yksittäistä asiaa ei pidä jäädä tuijottamaan tai jalostaa vaan yhtä asiaa, kokonaisuus ratkaisee. Tänä päivänä on mahdollisuus erilaisiin geenitesteihin, ja ne ovat hieno apu jalostusvalinnoissa. Kuitenkin se tunne ja maalaisjärki pitää olla mukana!

Olen iloinen siitä, että suurin osa pumikasvat-
tajista kertoo avoimesti ongelmista, mitä koirilla on (ainakin haluan uskoa niin). Tämä on kaikkien edun mukaista ja vain yhteistyöllä meillä on pumeja mitä kasvattaa vielä vuosienkin kuluttua.

Hieman huolestuttaa nämä pienet rekisteröinti-
määrät! Toki voi ajatella niin, että niitä sopivia ja oikeita pumikoteja löytyy pienemmälle määrälle helpommin, mutta jos pentuemäärät pysyvät näin alhaisina, ei sekään ole rodulle hyväksi.

Sain nipun erilaisia kysymyksiä, mutta en näkö-
jään vastannut niihin suoraan vaan tästä tuli tällai-
nen kirjoitelma :)

SUOSIKKIPUMI

Yksi kysymyksistä oli, mikä on suosikkipumini. Ihan pakkohan tähän on vastata, että Manta! Se oli ensim-

mäisenä puminamme aivan erityisessä asemassa, ja tässä vuosien varrella olen vasta kunnolla ymmärtänyt, miten hieno pumi se oli kaikella tavalla. Näyttelyt olivat se, mitä Manta kanssa pääasiassa harrastimme ja vielä 16 ja puolen vuoden iässä (vuonna 2006) se oli Turun KV-näyttelyn RYP-3 ja BIS-3-veteraani. Myöhemmin samana vuonna kesäkuussa Helsingin Euroopan Voittaja -näyttelyssä Manta oli rotunsa paras veteraani. Toki ikä antoi paljon anteeksi, mutta mitään oikeusmurhaa ei varmaankaan Manta pärjätessä tapahtunut.

Manta on ollut poissa jo yli kahdeksan vuotta, mutta Elo eli Karvakorvan Elohiiri on olemassa ja mitä suurimmassa määrin se on mainittava tässä jutussa :) Ihan pakko on tässäkin vielä palauttaa mieliin viime helmikuun näyttelyreissu Budapestiin. En hurjimmassa unelmissanikaan olisi voinut kuvitella, että saisin nähdä oman kasvattini Best in Show -pallilla rodun kotimaassa Unkarissa, mutta niin vain kävi. Terhi Wallin on tehnyt upeaa työtä Elon kanssa, oli sitten kyse näyttelyistä tai tokosta (Elo on kahden maan TVA). Taas kerran kiitos kaikesta!

Jokainen oma koira on antanut ja opettanut paljon. Olen saanut uusia harrastuksia – en olisi joskus aiemmin kuvitellut paimentavani, ”juoksevani” agilityradalla tai kisaavani tokossa. Vuosien varrella pentueet ja pentujen uudet omistajat ovat tuoneet mukanaan paljon hyvää mieltä ja iloa. Toivon jatkossakin löytäväni mahdollisille uusille pennuille yhtä sopivia koteja kuin mitä tähänkin asti.

Lämmin kiitos ja halaus teille kaikille!